

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 22 listopada 2016 r.,

sprawy **G. P.**

skazanego z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt VI Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt II K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego G. P. w złożonej kasacji zarzucił rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1) naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 k.p.k. art. 117 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. - poprzez rażąco błędne zaakceptowanie przez Sąd Okręgowy w K. sytuacji, w której oskarżonemu nie zostało zagwarantowane prawo do aktywnego udziału w sprawie, a tym samym ograniczone zostało jego prawo do obrony - co wynikało z nieprawidłowego doręczenia oskarżonemu zawiadomienia o terminie pierwszego terminu rozprawy głównej przed Sądem Rejonowym w P., przy jednoczesnym braku doręczenia oskarżonemu aktualnych pouczeń o prawach i obowiązkach procesowych, w tym o konsekwencjach niestawiennictwa na czynnościach

procesowych oraz przy jednoczesnym braku pewności organów procesowych co do miejsca pobytu oskarżonego i tego, czy nie jest on pozbawiony wolności;

2) naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. - poprzez nieuprawnione zaakceptowanie przez sąd odwoławczy rozważań sądu pierwszej instancji w zakresie przeprowadzonej przezeń oceny dowodów, które należy przypisać przymiot dowolnej, nacechowanej brakiem obiektywizmu oraz dokonanej wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, w szczególności w zakresie przypisania G. P. udziału w zdarzeniu z dnia 6 marca 2009 r., - w sytuacji, w której prawidłowo, kompleksowo oraz zgodnie z gwarancyjnymi przepisami procedury karnej przeprowadzona w tym zakresie kontrola instancyjna winna przemawiać za zajęciem stanowiska, wedle którego G. P. nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, w sprawie zaś nie występuje niepodważalny łańcuch poszlak uzasadniający tezę o jego udziale w przestępstwie;

3) rażąco obrazę art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w kontekście dyspozycji art. 18 § 1 k.k. - poprzez nieuprawnione i bezkrytyczne zaakceptowanie przez sąd odwoławczy rozważań sądu pierwszej instancji w zakresie przyjętego sposobu zachowania skazanego *tempore criminis* jako współsprawcy (przy *hipotetycznym założeniu, iż skazany był obecny na miejscu przestępstwa*) – przy jednoczesnym całkowitym pominięciu omówienia tej materii w uzasadnieniu wyroku.

Podnosząc te zarzuty obrońca G.P. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. i uniewinnienie G. P., wobec jego oczywiście niesłusznego skazania, ewentualnie o uchylenie wyroku tego Sądu oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w P. i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w P. w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniósł o jej oddalenie, gdyż jest ona oczywiście bezzasadna.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Rację ma oskarżyciel publiczny podnosząc, że kasacja obrońcy skazanego G. P. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Poza sporem jest, iż kasacja, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, posiada własne, autonomiczne podstawy kasacyjne. Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k.,

może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Nie jest więc możliwe oparcie kasacji na przyczynach odwoławczych z art. 438 k.p.k., w tym zarzucie błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Kontrola kasacyjna nie może więc obejmować ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, zasadności oceny dowodów i wysuniętych z tej oceny wniosków.

Wskazane w art. 523 § 1 k.p.k. inne rażące naruszenia prawa materialnego i procesowego, które mogły mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku sądu odwoławczego, to naruszenia prawa które są oczywiste (nie budzą wątpliwości), oraz są co najmniej równe uchybieniom wymienionym w art. 439 k.p.k. (por. np. St. Waltoś, Nowa kasacja w procesie karnym, Palestra 1996, Nr 1 – 2, s. 20).

Podniesione w kasacji zarzuty nie mogą zostać, w realiach przedmiotowej sprawy podzielone, gdyż nie można uznać, iż Sąd Okręgowy w K. dopuścił się rażącego naruszenia prawa które mogło mieć istotny wpływ na treść wydanego przez ten Sąd wyroku.

Poza sporem jest, że ten Sąd rozważał kwestię prawidłowości doręczenia G. P. wezwania na rozprawę. Ustalenia tego Sądu w realiach przedmiotowej sprawy są prawidłowe. Fakt wyjazdu G. P. za granicę, w sytuacji gdy wiedział on, że toczy się przeciwko niemu postępowanie karne, trafnie uznano za świadomą rezygnację przez niego z prawa do udziału. Nie poinformował on sądu o nowym miejscu pobytu. Zgodzić się należy z Autorem pisemnej odpowiedzi na kasację, że cyt. "Sąd *ad quem* prawidłowo ocenił sposób zawiadomienia G. P. o terminie rozprawy. Rozważając skutki tak rozpoznanej apelacji, w dalszej kolejności nie można stwierdzić, iż G. P. został pozbawiony prawa do obrony. W tej konkretnej sytuacji to nie na sędzie ciążył obowiązek poszukiwania ukrywającego się przed nim G. P.. Ten ostatni świadomie ignorując swoje procesowe obowiązki, podjął działania, których skutki spowodowały ograniczenie jego prawa do obrony. O interesy skazanego winien dbać on sam, nie cedując tego na sąd działający w ustawowo określonych granicach. Zresztą to w interesie G. P. pozostawało informowanie o ewentualnej zmianie adresu jego zamieszkania."

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 8 października 2014 r., sygn. III KZ 60/14, Sąd Najwyższy wskazał, że nie można mówić o naruszeniu prawa do obrony w sytuacji, gdy oskarżony z tego prawa rezygnuje, nie informując sądu - przy aktualnych możliwościach technicznych - o miejscu swojego pobytu. W postanowieniu tym podkreślono, że art. 139 k.p.k. nie różnicuje powodów nie przebywania pod wskazanym adresem, które mogą wynikać z własnej woli, ale także z osadzenia w zakładzie karnym.

Zarzut drugi kasacji to próba, niedopuszczalnego w postępowaniu kasacyjnym, poddania kontroli Sądu Najwyższego ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji. Wbrew stanowisku Autora kasacji Sąd Okręgowy w K. dokonał prawidłowej kontroli zaskarżonego apelacją obrońcy G. P. wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 22 grudnia 2015 r., sygn. akt II K (...), co jasno wynika z lektury uzasadnienia jego wyroku z dnia 15 kwietnia 2016 r., sygn. akt VI Ka (...) (por. s. 10 – 15 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w K.).

Równie bezzasadny jest trzeci zarzut kasacji.

Przecież Sąd Okręgowy w K., zgodnie z wymogiem art. 433 § 2 k.p.k., rozważył wszystkie wnioski i zarzuty wskazane w apelacji obrońcy G. P.. W apelacji nie podniesiono zarzutu obrazy prawa materialnego – art. 18 § 1 k.k., a tylko zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku które miały wpływ na jego treść oraz zarzuty obrazy przepisów postępowania (por. k. 592 – 594). Jak słusznie podniesiono w pisemnej odpowiedzi na kasację, cyt. „w tej sytuacji trudno zasadnie zarzucać Sądowi Okręgowemu w K. brak kontroli i rozpoznania zarzutu, którego fizycznie nie ma w apelacji i który nawet nie został opisany czy uszczegółowiony w jej uzasadnieniu. Sąd Odwoławczy nie ma obowiązku domysławiania się co Autor apelacji miał na myśli, a co być może będzie zarzutem kasacji tym bardziej, że apelacja sporządzona została przez adwokata, a więc osobę profesjonalnie zajmującą się tym.”

Przedstawione wyżej względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak w postanowieniu.